

La cantant Maria Rodés, en una de les imatges de promoció de *Sueño triangular*. / ANA MADRID

La banda sonora dels somnis

Maria Rodés recorre al món oníric per articular el seu tercer treball, on alterna cançons en castellà i català. «M'havia quedat amb les ganes de jugar una mica més amb la música», afirma

GUILLEM VIDAL
Quan véns de fer un disc tan aplaudit com ho va ser, ara fa dos anys, *Mi forma de hablar* –una d'aquestes petites joies que ens ha regalat recentment el pop domèstic català–, es fa complicat abstrair de les pressions. «En els primers discos la gent no sol esperar gaire de tu –confessa Maria Rodés–. Ara, en canvi, sabia que havia d'agradar però que això no se'm podia girar en contra. Estic contenta que al final hagi pogut trobar la manera de conti-

nuar sentint-me lliure.»
 A *Sueño triangular* –el seu segon disc com a Maria Rodés; el tercer de la seva discografia si hi sumem el que va fer com a Oníric amb Andy Poole–, la cantant se n'ha sortit molt bé a l'hora de traslladar a les dotze cançons del disc –dues de les quals en català– l'univers oníric que l'ha inspirat. «Va arribar un moment que em vaig bloquejar. No me'n sortia amb les lletres, li donava massa voltes a tot plegat. Vaig començar a apuntar en una llibreta els

«SUEÑO TRIANGULAR»
 Autora: MARIA RODÉS
 Discogràfica: BCore
 Tercer disc –el primer, com a part del duo Oníric– de la cantant maresmenca Maria Rodés

somnis que tenia, primer de forma molt vaga i cada cop de manera més precisa, i això em va permetre ser més lliure, tot i que, al final, crec que els somnis han acabat influint més en la música que en les lletres.» *Sueño triangular*, on Rodés s'allibera també de «les estructures més fermes del pop», guanya passatges i en ambients. «M'havia quedat amb les ganes de jugar una mica més amb la música; retornar als temps en què, de petita, gravava per passar-ho bé i prou.»

NOVETATS

«AMERICANA»
 Autor: NEIL YOUNG & CRAZY HORSE
 Discogràfica: Reprise
 Un repàs a velles cançons de folk acompanyat de Crazy Horse. El projecte, sobre

paper, estava destinat a convertir-se en una de les perles de la temporada, però el resultat ens torna a recordar la imprevisibilitat del canadenc. Les adaptacions són erràtiques i el *cavall salvatge* –sense les tempestes elèctriques ni els cors impetuosos a què ens tenen habituats– sonen dispersos i descentrats. Aigua!

«BANGA»
 Autor: PATTI SMITH
 Discogràfica: Columbia
 Recuperant el bon estat de forma que havia mig perdut –en disc, mai en directe– a *Twelve songs*, la poetessa rock entrega

una dotzena de cançons que la fan sonar vigorosa i en tensió. Recorda Amy Winehouse (*This is the girl*) tal com fa quinze anys recordava Kurt Cobain, ret honors a la seva amiga Maria Schneider (*Maria*) i versiona, amb cor infantil, *After the gold rush* de Neil Young. En el llibret, la foto d'una pancarta de *l'Aturem la guerra*.

«PIANO, PIANO...»
 Autor: JOAN ISAAC
 Discogràfica: Discmedi
 Amb la intenció d'homenatjar els músics que, al llarg dels anys, l'han ajudat a «vestir les cançons amb les millors

robes», Joan Isaac reuneix deu pianistes d'estils i generacions diverses –entre els quals, Manel Camp, Francesc Burrull, Antoni Olaf-Sabater o Lluís Vidal– per rescatar, en un disc doble, vint cançons –no massa òbvies; no hi ha, per exemple, *A Margalida*– de la seva trajectòria. Elegant, savi, d'etiqueta.